

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 31.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392743088/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

lang Kamp gennem Skoven, og så ud over det grønne Rige, hvorigenem han skulde bryde Vej.

«Og som jeg stod dér og så ud over dette Hav af Trætoppe, denne Verden, hvor Naturen i Århundreder havde levet ene og jomfruelig, syntes jeg, det var en Forbrydelse, jeg havde for. Det var, som hviskede Vinden Behrejdelse mod mig, som skreg de kresende Ørne deres Anklage ned over mig, og som fik de utallige Blade Tunger og løftede en Klagehymne, en Sørgesang over Fredens og Lykkens Undergang. Men det måtte jo være så, og jeg stod der da den Dag og mange Dage siden, og lidt efter lidt skilte Urskoven sig for mit Blik, så jeg kunde se, hvor Vejen skulde gå. Da Planen endelig var lagt, begyndte vi Arbejdet. To År var vi om det, en hel Hær af Arbejdere havde jeg under mig, og Dagen igennem genlød Stilheden af Øxehug og de styrtende Stammers Bragen. Om Natten kunde jeg ikke sove af Iver for Værket, men når jeg da gik om i de åbne Bælter, da kom atter hin Stemme fra Skovdybets Mørke: «Hvad er det, du gør?» truende, bebrejdende, klagede, og da standsede jeg og så op mod de lysende Stjærner og svor en dyr Ed på, at skulde Naturens Fred forstyrres, og travle Vogne rulle, hvor nu kun Fugle kvadrede, og Grene gyngede, da skulde hver Drejning af Vejen blive en Åbenbaring af Skønhed. Og jeg fik den dertil, jeg fik den dertil, man var jo ung den Gang. Å, det var svære Dage, men skønne, stolte Dage — —»

Fader tav og så langt ud for sig. Tue stirrede henrykt på ham, mens den unge Assistent begyndte at gøre Spørgsmål om det og det. Fader hørte ikke, han mumlede:

«Men da det første Træ faldt — nå,» han så smilende op, «hvad var det, Hr. Assistent?»

Og de var inde i en vidtløftig, teknisk Samtale.

Nu var de nået op over den sidste Ure Banke og

kørte ud mod det åbne Land, der bredte sig milevidt ud med gule Markflader, hvor Rimen tæde. Hvide Skyer drog højt hen over Himlen, og Blæsten gik som én Strøm gennem Poppelkroerne. Hestene slog med Hovederne og satte i Galop, Hovslagene klaprede, og Hjulene ilede, mens Vejen strømmede hen under dem — ud, ud til Friheden kørte de! Solen steg højere og højere, og Lærkornes evige Kvidren kogte over dem. Fremad, fremad gik de! Tue satte i at skringe i vilden Sky.

Det blev på ny Efterår med korte, sludfulde Dage og tidligt kommende Aftener. Kastanierne lod alle deres Blade flagre ned over Vejen, og gennem de nøgne Grene så Tue Skyerne flyve hen over Himlen. Engene lå tomme og flade hen, kun Åen lyste ud gennem det mørke Land. Dunkelrøde Vintergardiner blev hængt op om Vinduerne, tykke Tæpper bredtes over Gulvet, og Ilden tændtes i de store Ovne. De rullede tidligt ned og samlede om Bordet med Hængelampen og Bøgerne, Fader læste højt, mens Døren stod åben ind til Spisestuen, hvor Ane sad og stoppede Strømper.

Således havde de det, når de alle sammen var hjemme, men det kunde også hælde, at Fader og Moder skulde ud til fremmede, enten op i Byen eller ud på Landgårdene, hvortil Jes da måtte køre dem i den gamle Karosse. Regitze og Tue stod ude på Jærntappen og lyttede efter den bortkørende Vogn, til den drejede om et Skovhjørne, og Hjulenes Rumlen blev borte. Så løb de ind i Kabinettet, fra hvis Vindue de ofte kunde se de fjærne, svage Lysgnister fra den Gårds Ruder, hvortil Fader og Moder skulde. Der stod de og gættede, hvor langt vel Vognen nu kunde være henne ad Landevejen.

Siden sad de sammen i den store Lænestol foran Ovnens åbne Lysgab, Regitze med Fødderne på Ka-